

200707281/1.

Datum uitspraak: 9 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 05/43366 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Dordrecht, van 18 september 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 september 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 september 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de
enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman,
ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

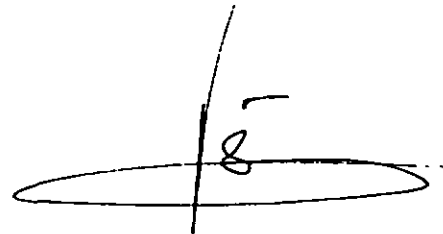
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 januari 2008

282-532.

Verzonden: 9 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across it, and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 05/43366

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

wonende te eiser,
gemachtigde: mr. R.C. van den Berg, advocaat te Waalwijk,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Staatssecretaris van
Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. W. Vrooman, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij besluit van 8 september 2005 afwijzend beslist op de aanvraag van eiser tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Tegen dit besluit heeft eiser bij brief van 26 september 2005 beroep ingesteld.

De zaak is op 16 augustus 2007 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld.

Eiser is ter zitting verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde.

Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Voorts is ter zitting verschenen S.K. Paudyal, tolk.

2. Overwegingen

2.1. Artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) bepaalt onder meer dat de Minister bevoegd is de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Artikel 29 van de Vw 2000 bepaalt onder meer dat een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de wet kan worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van de Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van

procedurenummer: AWB 05/43366

2

herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;

d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van de Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar;

Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt onder meer dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die hetzij op zichzelf hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 bepaalt onder meer dat bij het onderzoek naar de aanvraag mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.2. Eiser heeft in beroep, onder meer nog aangevuld met een brief d.d. 30 juli 2007, daartoe mede verwijzend naar zijn zienswijze, aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte aanmerkt als verwijtbaar documentloos en ten onrechte zijn asielrelaas ongeloofwaardig acht. Ook heeft verweerder ten onrechte nagelaten een categoriaal beschermingsbeleid te voeren.

2.3. Verweerder heeft aangevoerd en overwogen dat zich jegens eiser de omstandigheid van toerekenbare documentloosheid voordoet zoals verwoord in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000 en dat in samenhang daarmee gezien zijn asielrelaas ongeloofwaardig moet worden geacht. Voorts is aldus verweerder terecht nagelaten ten aanzien van Nepal een categoriaal beschermingsbeleid te voeren.

2.4. De rechtbank overweegt als volgt.

2.4.1. In het bestreden besluit overweegt verweerder dat eiser in bezit is geweest van een paspoort, identiteitskaart en ticket, dat hij deze aan zijn reisagent had afgegeven en niet zelf in zijn bezit had, naar zijn zeggen omdat hij slechts in Nederland was op doorreis naar Engeland. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat het de verantwoordelijkheid van eiser zelf was en is gebleven om over zijn papieren te (kunnen) beschikken op het moment dat hem in enig land daarnaar wordt gevraagd, zeker als hij door middel van een asielaanvraag de bescherming van dat land inroept. Eisers stelling dat vreemdelingen die naar Europa reizen vaak afhankelijk zijn van hun reisagenten en dat die reisagenten vaak als eis stellen dat zij reis- en identiteitsdocumenten bij hen inleveren zal niet onjuist zijn, maar doet aan het voorgaande toch onvoldoende af.

2.4.2. Uit het voorgaande volgt dat verweerder in redelijkheid als verwijtbaar documentloos in de zin van artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000 heeft mogen aanmerken. Voor de verdere toetsing van eisers asielrelaas brengt dit met zich mee dat van dat relaas een positieve overtuigingskracht moet uitgaan in die zin dat daarin geen vaagheden, tegenstrijdigheden en ongrijpde wendingen mogen voorkomen.

2.4.3. Met betrekking tot dat asielrelaas overweegt verweerder in het bestreden besluit,

procedurenummer: AWB 05/43366

3

daarbij mede verwijzend naar het voornemen, dat eiser (in het eerste en nader gehoor) wisselend heeft verklaard over het aantal keren waarop en de jaren waarin hij door de Maoïsten werd vastgehouden. Ook heeft eiser wisselend en inconsistent verklaard over het tijdstip waarop de Maoïsten een brief in het kamp hebben bezorgd om te waarschuwen voor een op handen zijnde aanval op een zich in eisers woning bevindende politiepost. Verweerder acht verder onwaarschijnlijk dat, zoals eiser heeft verklaard, de Maoïsten enerzijds gedreigd hebben hem te doden als hij de politie niet uit zijn huis wegstuurt en anderszins hem verschillende keren, 1996, 1998 en 1999 ongemoeid naar zijn huis hebben laten terugkeren. Voorts acht verweerder het ongeloofwaardig dat eiser in 2000/2001 door 10-12 regeringsmilitairen samen met nog vier anderen zou zijn opgepakt op verdenking van samenwerking met de Maoïsten, zou zijn overgoten met petroleum terwijl zij door een aantal militairen voortdurend onder schot werden gehouden en met de bedoeling hen in brand te steken, en dat hij daarbij als enige zou zijn ontsnapt door in een circa 5 meter lager gelegen ondiepe rivier te springen, zonder ook maar 1 keer geraakt te zijn. Het is aldus verweerder bevreemdend dat eiser zegt na zijn vlucht door de Maoïsten niet te zijn gevonden in 1 terwijl een kennis hem daar wel gemakkelijk weet op te sporen. Tot slot heeft eiser wisselend verklaard over de problemen die hij al dan niet zou hebben ondervonden bij het verkrijgen van een paspoort.

2.4.4. Gezien het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid kunnen oordelen dat eisers asielrelaas, bezien in samenhang met diens verwijtbare documentloosheid, ongeloofwaardig was. Ter zitting heeft verweerder desgevraagd overigens aangegeven eisers gestelde afkomst uit Nepal op zich niet te betwisten.

2.4.5. De vraag of een vreemdeling voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt wordt beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in het land van herkomst. Daarbij komt verweerder een ruime beoordelingsmarge toe waarvan aanwending de toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet strookt met wettelijke voorschriften, dan wel verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen. Eiser heeft ter ondersteuning van zijn grief dat verweerder hem ten onrechte een verblijfsvergunning onthoudt op de grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 een beroep gedaan op een brief van Amnesty International (A.I.) d.d. 12 april 2005 en een A.I.-rapport van augustus 2005, getiteld "Nepal, fractured country, shattered lives", alsmede andere rapporten van A.I. en Human Rights watch en de Norwegian Refugee Council uit 2005. Verweerder erkent dat zich sedert het uitkomen van het algemeen ambtsbericht over Nepal d.d. 29 september 2004 ontwikkelingen hebben voorgedaan, maar dat de voornoemde stukken onvoldoende aanknopingspunten bieden voor het oordeel dat het algemeen ambtsbericht, op basis waarvan het in WBV 2005/26 beschreven beleid is vastgesteld niet meer juist zou zijn. Gebleken is dat op ambtelijk niveau regelmatig overleg plaatsvindt met het Ministerie van Buitenlandse Zaken over de situatie in Nepal en de meest recente ontwikkelingen daarin, zoals die ook zijn vermeld in de door eiser overgelegde stukken. Daarin is echter geen aanleiding gevonden om een categoriaal beschermingsbeleid te voeren. Voorts is op 20 en 28 april 2005 het niet voeren van een beleid van categoriale bescherming voorwerp van overleg tussen de Minister en de Tweede Kamer der Staten Generaal geweest. Gezien het voorgaande heeft verweerder dan ook in redelijkheid kunnen besluiten ten aanzien van Nepal geen beleid van categoriale bescherming zou worden gevoerd. De rechtbank betreft bij dit oordeel mede de

procedurenummer: AWB 05/43366

4

uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 8 december 2005
LJN AU8024.

2.5. De rechtbank geen aanleiding om met toepassing van artikel 8:75 van de Awb tot een
proceskostenveroordeling te komen.

Gezien het vorenstaande beslist de rechtbank als volgt.

procedurenummer: AWB 05/43366

5

3. Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. A.P. Hameete, rechter, in tegenwoordigheid van V.A. van de Weyer, griffier.

De griffier is buiten staat deze uitspraak mede te ondertekenen.

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: 18 SEP 2007

Afschrift verzonden op: 18 SEP 2007

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

LANGSTRAAT

PER TELEFAX: 070-3651380

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

HOGER BEROEPSCHRIFT

Waalwijk, 16 oktober 2007

partijen : /IND
betreft : hoger beroep
uw kenmerk :
ons kenmerk : 200510225

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
6348	
8 16 OKT 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr. R.C. van den Berg
mr. P.L.M. Stieger *
mr. T.C.F.M Vermeulen

Correspondentieadres:
Postbus 1023
5140 CA Waalwijk

Bezoekadres:
Burg. van der Klokkenlaan 21
Waalwijk

Tel.: 0416 - 34 99 74
Fax: 0416 - 34 73 08

* kantoorhoudende te Drunen

Geachte Voorzitter, geachte Griffier,

Hierbij stelt appellant, hoger beroep in, te dezer zake woonplaats kiezende op mijn kantooradres Burgemeester van der Klokkenlaan 21 te Waalwijk, waarvan ondergetekende stelt en verklaart door appellant tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn. Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag zittingsplaats Dordrecht (05/43366) van 18 september 2007, verzonden op 18 september 2007 waarbij het beroep ongegrond is verklaard. (**bijlage**). Ter onderbouwing van zijn beroep stelt appellant thans het navolgende.

GRIEVEN:

1. Appellant stelt in zijn eerste grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat verweerder hem in redelijkheid verwijtbaar documentloos in de zin van artikel 31 lid 2 sub f Vw heeft mogen aanmerken en dat om deze reden van zijn relaas een positieve overtuigingskracht zou moeten uitgaan.

De rechtbank heeft daartoe ten onrechte in dit verband overwogen dat het verantwoordelijkheid van appellant zelf is dat hij had blijven dienen te beschikken over de noodzakelijke papieren. Immers, deze overweging is tegenstrijdig met de overweging dat het niet onjuist zal zijn dat reisagenten de eis stellen dat de reis- en identiteitspapieren aan hem behoren te worden afgegeven. Op geen enkele wijze wordt door de rechtbank gemotiveerd waarom dit gegeven onvoldoende afdoet aan de verantwoordelijkheid van appellant.

Appellant stelt dat de uitspraak dan ook niet voorzien van een draagkrachtige motivering en dat deze behoort te worden vernietigd.

Immers, op het moment dat de rechtbank de weerbarstige wereld van de mensensmokkelaars erkent, valt in redelijkheid niet in te zien dat de verantwoordelijkheid van appellant zwaarder weegt.

Gelet op dit oordeel had de rechtbank het besluit behoren te vernietigen, omdat verweerder hem ten onrechte verwijtbaar documentloos heeft beschouwd en derhalve ten onrechte de eis heeft gesteld dat er van zijn relaas een positieve overtuigingskracht behoort uit te gaan.

2. In zijn volgende grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat zijn asielrelaas in samenhang bezien van de verwijtbare documentloosheid ongeloofwaardig is. Appellant stelt vast dat de rechtbank in rechtsoverweging 2.4.3 het standpunt van verweerder over zijn relaas weergeeft om vervolgens daarna te verwijzen. Appellant acht dit geen deugdelijke wijze van motiveren en doet op geen enkele wijze recht aan zijn belangen.

Niet alleen overweegt de rechtbank niet waarom het standpunt van verweerder wordt gevolgd. Op geen enkele wijze wordt overwogen dat hetgeen appellant heeft aangevoerd onvoldoende is. Appellant stelt dan ook dat de uitspraak niet is voorzien van een draagkrachtige motivering, omdat deze een weging tussen beide standpunten ontbeert alsook dat er zodoende niet op de grondslag van zijn beroepschrift is beslist.

3. In zijn derde grief stelt appellant dat de rechtbank heeft verzuimd zijn aangevoerde grief te bespreken ter zake het feit dat voorzover verweerder geen categoriaal beschermingsbeleid zou behoeven te voeren onderzocht had behoren te worden of hem een verblijfsalternatief elders in Nepal kan worden tegengeworpen. Vanwege het feit dat verweerder heeft nagelaten de mogelijkheid van een verblijfsalternatief te onderzoeken, terwijl dit volgens het beleid in de Vc. 2000 wel behoort te worden gedaan, had de rechtbank het besluit behoren te vernietigen, omdat het niet zorgvuldig is voorbereid, omdat het een deugdelijke motivering ontbeert. Het feit dat de rechtbank in rechtsoverweging 2.4.5 in algemene zin overweegt dat verweerder geen categoriaal beschermingsbeleid hoeft te voeren, doet daar dus niet aan af.

Appellant heeft zijn standpunt onderbouwd door een beroep te doen op een uitspraak van de rechtbank van 27 juli 2005. Uit deze uitspraak volgt evenzeer dat verweerder gehouden is te onderzoeken of een verblijfsalternatief kan worden tegengeworpen. Dat de mogelijkheid van een effectueerbaar verblijfsalternatief wordt onderzocht is van eminent, omdat appellant bij gebreke daarvan toch in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van categoriale bescherming (artikel 29 lid onder d Vw). Appellant stelt ook met deze grief aannemelijk te hebben dat de uitspraak niet in stand kan blijven.

Gelet op hetgeen appellant aan grieven heeft aangevoerd, heeft de rechtbank in redelijkheid niet zijn beroep ongegrond kunnen verklaren.

REDENEN WAAROM: appellant zich tot u wendt met het verzoek het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, alsook het besluit van de IND d.d. 8 september 2005 te vernietigen en verweerder in de kosten van het geding te veroordelen.

Hoogachtend,

R.C. van den Berg

